NN 72/2019 (31.7.2019.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-379/18-5 od 28. ožujka 2019.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članica vijeća te više sudske savjetnice Veseljke Kos, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. T. d.d., kojeg zastupa N. B. O., dipl. iur., protiv rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, radi izmještanja elektroničke komunikacijske infrastrukture, na sjednici vijeća održanoj 28. ožujka 2019.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/679, urbroj: 376-10-18-17 od 30. srpnja 2018.

II. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Uvodno naznačenim rješenjem tuženika utvrđuje se tužitelju niz obveza koje je dužan izvršiti kao infrastrukturni operator u cilju izmještanja izgrađene elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme u zoni obuhvata projekta uređenja prometnih površina i projektiranja vodoopskrbe i kanalizacije unutar Z. u K. Također se tim rješenjem navodi da će tužitelju u slučaju neizvršenja obveza iz tog rješenja, odgovornoj osobi, biti izrečena novčana kazna u iznosu i na način pobliže utvrđenim u tom rješenju.

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi razloge zbog kojih smatra da je osporeno rješenje nezakonito, pri čemu navodi razlog bitne povrede pravila postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno te nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, odnosno sve razloge propisane u članku 66. stavku 1. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. – dalje: ZUS).

Nastavno u tužbi iznosi kronologiju događaja opisujući tijek postupka. Navodi da je tuženik rješenje donio u postupku pokrenutom po zahtjevu Upravnog odjela za prostorno uređenje, gradnju i zaštitu okoliša Grada K. (dalje: Grad K.) radi zaštite i/ili izmještanja elektroničke komunikacijske infrastrukture (dalje: EKI) i druge povezane opreme koja se nalazi u zoni obuhvata projekta uređenja prometnih površina i projektiranja vodoopskrbe i kanalizacije unutar Z. u K. Prethodno tome je tuženik, na zahtjev Grada K., donio dana 5. rujna 2017. posebne uvjete gradnje u kojima navodi da investitor radova mora projektom predvidjeti i zaštiti postojeću EKI u zoni zahvata, pozivajući se na članak 26. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK) te na Pravilnik o načinu i uvjetima određivanjima zone i radijskog koridora te obveze investitora radova ili građevine (»Narodne novine« 75/13. – dalje: Pravilnik o zonama). Tim Pravilnikom o zonama su, među ostalim, propisana pravila za izvođenje radova u zoni gdje se nalazi EKI kao i pod kojim uvjetima i tko snosi troškove izrade tehničkog rješenja za zaštitu EKI. To pitanje je ujedno i ključno pitanje za tužitelja u ovom sporu tko je u obvezi snositi troškove izrade projekta, odnosno tehničkog rješenja zaštite i/ili izmještanja EKI u području zone radova, zaključujući da je rješenje tuženika kojim se takva obveza nalaže tužitelju, nezakonita.

U nastavku tužbe pobliže navodi i tumači relevantne odredbe Pravilnika o zonama, a posebno upire na primjenu odredbe članka 6. stavka 10. Pravilnika o zonama, koji propisuje da će se izmicanje ili zaštita izgrađene EKI rješavati u skladu s odredbama međusobnog ugovora kojim su imovinski odnosi uređeni, ukoliko su ti odnosi riješeni između investitora i infrastrukturnog operatora u skladu s posebnim propisima. S time u vezi, dodaje tužitelj, da je s Gradom K. dana 31. prosinca 2008. sklopio ugovor o osnivanju prava služnosti na javnim površinama u kojem su, smatra, definirali i